

взаимно да се подпомагат и призовава всички да обичат отечеството си не само на думи, но и на дело, за да се постигне заветната цел на освобождението. Критиката на дописника е директно насочена срещу богатите букурещки българи, у които патриотизмът съвсем не е заговорил така, както у бездомните хъшове. В това според него е и главната причина, поради която „нашите народни работи не вървят напред, нямат успех, нямат спор“¹⁵. От тази, както и от другите статии на Запрянов става ясно, че по онова време, той все още не е узрял, за да възприеме и прозорливо да изрази идеята за близката революция, трудно успява да надмogne просветителските си позиции. Въпреки това с твърда увереност и публично той изразява несъгласието си с действителността, ратува за по-щастливо бъдеще на своите сънародници, вярва в него, търси и посочва, според силите си, пътищата за освобождението и всестранния напредък на своя народ. Призивът му „Да бъдем вси съгласни и готови за часа, в който би ни повикал златогривий наш лъв да отмъстим на тиранина!“¹⁶ тогава звучи на пръв поглед без отзив. Но след по-малко от десетилетие той ще бъде подет и с нова сила, когато народът ни тръгне към кървавия празник на Априлското въстание, и сетне бъде увлечен в победния устрем на Руско-турската освободителна война.

Тодор Запрянов изпраща в „Народност“ още две дописки. В едната, говори за съвременното значение на търговията и за невъзможността тя да се развива добре в пределите на Османската империя поради различни ограничения. В другата, съобщава, че Австрия ѝ е предоставила на разположение на Турция някои от своите дунавски кораби, а турците са забранили на тях да се пътува с оръжие¹⁷. На неговото перо вероятно принадлежат и двете неподписани дописки от Гюргево, съответно в бр. 18 и бр. 34 на вестника, чиито стил и даже отделни изрази съвпадат със стила и езика на останалите му публикации.

Значимо и интересно свидетелство за обществената активност на Тодор Запрянов в годините на учителствуването му в Гюргевското българско училище е и неговото слово по случай празника на славянските просветители Кирил и Методий, произнесено на 11 май 1868 г. и публикувано в бр. 29 от 18 май на „Народност“. След като припомня с гордост и вдъхновение приноса на първоучителите за културния възход на славянството и факта, че отскоро техният ден е всеобщ празник, той отново обръща внимание на тежката участ на българския народ и призовава братията си да заработят още по-всеотдайно за своето освобождение. Т. Запрянов изтъква причините за „теглото на милия ни народ“, отбелязва благоприятните условия за народополезна дейност в Румъния, издига глас за дружни и безкористни усилия в името на българската свобода. В неговото слово, произнесено